

6)

॥१॥ पत्रं
॥३२॥

॥गीताज्ञानद्वयं॥
॥अथा॥

श्रीसच्चिदानंदरूपेण ॥ तरिजी पुढती तोची ॥ वंदिला श्रीगुरुची ॥ तो अभिळाषि मनोरथची ॥
 पुनरिता ॥ १ ॥ तरि अवधानये कले दिजे ॥ मरा सर्व सुखा पात्र होयिजे ॥ हे प्रतिज्ञोत्तर माझे ॥
 उद्युत्प्रायिका ॥ २ ॥ तरि प्रोटी न बोलें होजी ॥ तुम्हांस रज्जाचा समजं ॥ देयावें अवधान म्हणें
 हे विनवणी माझे ॥ सलग्नीची ॥ ३ ॥ तुमच्या दिदी वयाची येवोळें ॥ सांसी नले प्रसन्नतेचे म
 ळें ॥ तेसा उली देखे निलेळें ॥ आंतजी मी ॥ ४ ॥ कांजे लळेयांचे लळे सरती ॥ मनोरथांचें मने
 रथ पुरती ॥ तरि माहेरें श्रीमंतें होती ॥ तुम्हांस ॥ ५ ॥ तुम्ही सुखामताचे डोहो ॥ म्हणो निष्ठा
 म्हो आ पुढिया सवा बोल्ला बोल्ला हो ॥ आपियेथे हें ॥ सलग्नी करूं वेहो ॥ तरि निवोके पां ॥ ६ ॥
 ना तरि बाळक बोबडां बोलें ॥ कांवांकुडा विंचुकां पा उलें ॥ वोज करुनि मा उली ॥ रिसेजे
 वि ॥ ७ ॥ ते वि तुम्ही संतांचा पढियावो ॥ कैशे नितरि आम्हांवरि हो ॥ इया बहुवा आळकिया
 जी आहो ॥ सलग्नी करित ॥ ८ ॥ वांरुनि मासिये बोलमातिये योग्यते ॥ सर्वज्ञा वदना श्रोते ॥
 काय धडियावरि सारस्वते ॥ पढांशि किजे ॥ ९ ॥ अवधारा आवडते सणा धुंधिरु ॥ परिमहा

(3)

तेजे नमिरे के काय करूँ ॥ अमृताचा ताटी वोगनं ॥ ऐसी रस सोय केंची ॥ १० ॥ हां हो हिमकरा
सि विजणें ॥ किं नादा पुटां आयिक वणें ॥ किं लेणियासिलेणें ॥ कें हें आंशी ॥ ११ ॥ सांघापरिमळें
काय तुरंबावें ॥ सागरे कवणे वायीं नहावें ॥ हे गगनचि आडे आघवें ॥ ऐसाप वाडु केंचा ॥ १२ ॥
तैसें तुमचें अवधान घाये ॥ आणि पुरे ऐसे होय ॥ येसणें व कृत्व कवणातें आहे ॥ विचारिजे
पां ॥ १३ ॥ किं विश्वप्रकटी तियाग मस्ती ॥ काय हात दिवे निंकी जे आरती ॥ चुकोदके अपांपती ॥ न
अर्घ्य नेदिजे ॥ १४ ॥ प्रभू तुमही महे शारिया मस्ती ॥ आणि मीं दुबळा अर्चितसें मस्ती ॥ म्हणो
निबोल जहं गंगावती ॥ तहं सिंकाया लकी ॥ १५ ॥ बाळक बापाचा ताटी रिघे ॥ रिगो निबापा
तें चिजे व उंठारो ॥ किंतो सैं सीतोपले निवरो ॥ मुखचि बोडवी ॥ १६ ॥ तैसा जहं मीं तुमहा प्रति ॥
चावटायी किरितसें बाळमती ॥ तहं तुमही संतोषी जे ऐसी चिजाती ॥ स्नेहस्वी यया ॥ १७ ॥ आ
णितेणें आपुलेपणाचे निमो हे ॥ तुमही सीतघेतले अहा बहु हे ॥ म्हणो निकेलिये सलगीचा
नो हे ॥ असाक तुमही ॥ १८ ॥ हां हो ताह्याचे लागातां झटो ॥ तरि आधिक चिपान्हा फुटो ॥ वोरसें

॥ गीता ॥

॥ २ ॥

प्रेम दुणावटे ॥ पटियंतयाचेनि ॥ १९ ॥ म्हणोनि मजले कुरवाचेनि बोलें ॥ तुमचे ह्म पाळुपया
 निदेंलें ॥ तेंचे यिलें हे जी जाणावले ॥ यया लागि बोलिलामें ॥ २० ॥ येरुवीचां दिणें कायपिक
 विजेता हे चेंपणें ॥ किंवारया घांपत आंशी वानी ॥ ही हो रोगां विवेणें ॥ गुंफिजे तसे ॥ २१ ॥ आ
 शिकापाणें बोधि जावें न लगे ॥ नवजितां मायलां निरगे ॥ ते विळाजिलें वारच्यान न निरगे ॥
 देखोनि जयांतें ॥ २२ ॥ हे असा शब्द ब्रह्म जिये वाजे ॥ शब्द मावळ लयां निवांत निजे ॥ तो गी
 तार्थ म्हाट्या बोलिजे ॥ हाप वाड काय ॥ २३ ॥ यरि ऐसा हि मज जो धिवंसा ॥ तो पुढ तीयया
 चीये यां कि आशा ॥ जें धिटां करुनि सवा दशां ॥ पटियंतया हो आवें ॥ २४ ॥ तरि आतांच
 दापासो नि निववितें ॥ जें अमृता हुनि जिववितें ॥ तें गों अवधाने की जो वाढतें ॥ मनोरथा
 माझया ॥ २५ ॥ कांजें दिविवा तुमचा वरि रवे ॥ तें सकळार्थ सिद्धि मातपिके ॥ येरुवीको फें
 ला उम्वरवसुके ॥ जरि उदास तुमहें ॥ २६ ॥ सहजे त हें अवधाना ॥ वक्रुत्वा वधानाचा हो
 यचाना ॥ तरि हो दे पेलती अक्षरां ॥ प्रमेयांची ॥ २७ ॥ अर्थ बोलाची वाट पाहो ॥ तें थें अशिप्रा

॥ अध्या ॥

॥ २ ॥

 घालिजे केवि
 व्या ४

॥ १३७ ॥

बोधिअभिप्रायातेर्विये ॥ सावाचा फुलोना होत जाये ॥ मतीवरि ॥ २८ ॥ म्हणोनि संवादाचा
 सुवाबो टळे ॥ तरि हृदयाकाशासारखे तें बोले ॥ आणि श्रोता दुर्चिता तरि विलुळे ॥ मांडला
 रसा ॥ २९ ॥ अहोचंद्रकांत द्रवता कीर होये ॥ परिते हातवटी चंद्रां किं आहे ॥ म्हणोनि वक्ताचि
 तो वक्तानो हे ॥ श्रोतेन विण ॥ ३० ॥ परिष्वातो आमते गोड करावे ॥ ऐसे तां दुळी कायिसयाचि व
 नवावे ॥ कायिसांयिं रवेडेन प्रार्थीवे ॥ सूत्र धाराते ॥ ३१ ॥ लोकाय बाउलियाचिया काजानाचवी ॥
 किं आ पुढीये जाणिवेची कळावढवी ॥ म्हणोनि आह्वां यावे वा वेवी ॥ काय काजा ॥ ३२ ॥ तव
 पुन म्हणती काय जालें ॥ हे समस्ताहि आमहां पातलें ॥ परिष्वातां सांघें जे निरूपिलें ॥ श्रानावाय
 णां ॥ ३३ ॥ येथें संतोषेंसी निवृत्तिदासे ॥ जिजी म्हणोनि उलुसें ॥ अवधामा श्री हृच्छे ऐसे ॥ बो
 लते जाले ॥ ३४ ॥ श्लोक ॥ श्री भगवान्नुवाच ॥ इदं लुते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनुसूय
 वे ॥ ज्ञानी विज्ञानसहितं यज्ञात्वा मोक्ष्यसे शुभात् ॥ १ ॥ टिका ॥ श्रीवासुदेव ॥ ३५ ॥

॥ गीताज्ञा ॥
॥ ३॥

नातरि अर्जुनाहं चिपै बीज ॥ पुढती सांगि जेल तुजा ॥ जे अंतः करणी चें गुज ॥ जिवा रिये
 ३५ ॥ येणें मानें जिवाचें बिहियें फोडवें ॥ मग गुजका पांमजसांगावें ॥ ऐसें काहें स्वभावे ॥ कल्पि
 सीजरि ॥ ३६ ॥ तरि परिये सांगा प्राज्ञा ॥ तुं आस्तेची चिसंज्ञा ॥ जें बोळिलिये गोवीचि अवज्ञा ॥
 नेणसी करूं ॥ ३७ ॥ म्हणो निगुटपणा आ पुढें मांडो ॥ बरिनबोलणें हिंबोलणें घडो ॥ परि आ
 मुचे जिविचें पडो ॥ तुझा जिवी ॥ ३८ ॥ अगाथानीं कार दुधगुट ॥ परितें थानासि चिनो हे गोड ॥
 म्हणो निस्सदोकीं सेवितयाची चाड ॥ जरी अन्न नुनिजे ॥ ३९ ॥ अगा मुडां हुनि बीजका टिलें ॥
 मग निरवाळिये सुमीपां विरवुरिलें ॥ तरितें ॥ ४० ॥ म्हणो अंगे कायी ॥ ४० ॥ याला
 ति सुमन आणिसुमती ॥ जो अर्निंदक आणी अन्न्यगती ॥ पै गोप्यही तथा प्रति ॥ चाव
 ळजे सुरेवं ॥ ४१ ॥ तरि आतां प्रस्तुत गुणों यिहां ॥ तुंवांच्छनि आननाहं ॥ म्हणो निगुज
 हीं तुसावायें ॥ लपुं उंनये ॥ ४२ ॥ आतां किती नावां नावां गुज ॥ म्हणतां कानडे वाटेल तुज ॥
 तरि सांगें न ज्ञान सहज ॥ विज्ञानें सी ॥ ४३ ॥ परितें चि ऐसें निनिवाडे ॥ जैसें फेसळले रवेरं ॥ ३ ॥

॥ ३८ ॥

॥ अध्या ॥
॥ ११ ॥

कुडे ॥ मग काढिजेत फाडो वाडे ॥ पारखो निया ॥ ४४ ॥ कांबंचु वडाचे निसांडसे ॥ खांडि
 जे पयपाणी ॥ राजहंसे ॥ तुज सान विज्ञान तेसे ॥ वांटुनि देउ ॥ ४५ ॥ मग वारयाचा धारसी ॥
 पडि लाकोंडा नुरे विजेसा ॥ मग कणाचा अपैसा ॥ राडो जोडे ॥ ४६ ॥ तेसे जे जाणित लयासा
 ॥ संसार संसारा चिये गांवी ॥ लाउनि वेसवी पाटी ॥ मोक्षश्री येचो ॥ ४७ ॥ राज विद्या राज
 मुखे पवित्र मिद मुक्ती ॥ प्रत्यक्षावग मध्य सुसुख कलम व्यर्थ ॥ ३ ॥ टिका ॥
 जेया जाणाय विद्याचा गावी ॥ गुरुत्वची आचार्य पदवी ॥ जोसकळ गुह्याचा गोसावी ॥ प
 वित्रां रावो ॥ ४८ ॥ आणि धर्माचे निज धाम ॥ तेविचि उत्तमाचे उत्तम ॥ पै जेया येतां नाही का
 म ॥ जन्मांतराचे ॥ ४९ ॥ मोटेके गुरु मुखे ॥ उदेंजत दिसे ॥ आणि हृदयी चि स्वयंभूसे ॥
 प्रत्यक्ष फावो लागे जेसे ॥ अपसयाची ॥ ५० ॥ तेविचि पैंगा सुरवाचा पाउटी ॥ चढतां येयिजे
 जयाचिये सेटी ॥ मग फेटलियां हिं वरि मिठी ॥ भोगण्यां हिं पडे ॥ ५१ ॥ परि भोगाचिये डेढी
 कडि लीये मेरो ॥ चित्त उभें गेले चि सुरवासरो ॥ ऐसे सुलभ आणि सोपोरे ॥ वरि परब्रह्म ॥ ५२ ॥
 येगा आणि कहिये कययाचे ॥ जे हाता आले तरि नवचे ॥ आणि अनुसविते काही नवे

॥ गीता ०
॥ ४ ॥

चे ॥ परि विटे हिना ॥ ५३ ॥ येथे ज रि तु तार्कि का ॥ ऐसी हान घे सी शंका ॥ नां ये वढी वस्तु हे लोकां
उरळी के विपां ॥ ५४ ॥ ये को त्तर याची वाढी ॥ जे जळति ये आगि घालिती उडी ॥ ते अनायासें
स्वगोडी ॥ सांडिती के वि ॥ ५५ ॥ तरि पा वत्र होय आगि रम्य ॥ ते विचि सुरबो पाये अ वगम्य ॥
आणि स्वये सुख परि धर्म ॥ वरि आ पा पा जोड ॥ ५६ ॥ ऐसा अवघा चि सुरवाड आहे ॥ तरि
जना के विपां उगोळी हे ॥ हा आशंके चा की रता व होये ॥ परि न कर वा आयािके ॥ ५७ ॥ अथ
दूधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परीतप ॥ अथाथिमां निवर्तते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

टिका ॥ ५८ ॥ पाहे पांडु ध पवित्र आणि गोड ॥ पासि चित् चे चिया पदना आड ॥ तरिते अके न
निगो चिड ॥ अशुद्ध काय ने घती ॥ ५८ ॥ कां कम लकं दा आणि दुर्द ॥ नां दणुक तरिये के
चि धरां ॥ परि पशाने यि जे फ्रमरां ॥ येनां चि रबल चि उरे ॥ ५९ ॥ ना तरि निदैवांचा परि वसुं ॥
लोही रुत लियां आंघी सहस्र वेहूं ॥ परि तेथें वसे नि उपवास करी ॥ अथ वा दरिद्रें जिये ॥
६० ॥ ते सा हृदयांत मी आत्माराम ॥ असतीं सर्व सुखाचा आराम ॥ किं च्चां तां सिकाम ॥ वि

॥ १३९ ॥

कांबरी ॥ ११ ॥ बहुमरा जळ देखो निडोळी ॥ चुंकी भ अमृतताचा गळाल ॥ तोडि लापरि
 सवांधला गळंग ॥ श्रुतिकालोपें ॥ १२ ॥ तैसां अहंमते विया लवडवेंसेडी ॥ मातेन पवत
 विबापुंडी ॥ म्हणो निजन्म मरणाची दुयडी ॥ उहुळतें बेडी ॥ १३ ॥ मयात तमिई सर्वजग
 दय्यक्त मूर्तिना ॥ मत्सुखानि सर्वभूतानि नचाहतेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥ टिका ॥

येहवीं मीतरि कोसा ॥ मुरवाप्रतिफानुकांजैसा ॥ कहीं नदिसे नसे ऐसा ॥ वाणिचानोहे ॥ १४ ॥
 मासिया विस्तारले पणानां वें ॥ हे जगा विने ते अर्धे ॥ जैसें दुध मुरालें स्वभावां ॥ तरितेचि
 दधी ॥ १५ ॥ कांबी जचि जालें तस ॥ अथवा पांगारतें अळकाम ॥ तेसाम जयेकाचा विस्तार ॥
 तें हे जगा ॥ १६ ॥ हे असो अव्यक्त पणो थिजले ॥ तेचि विश्वाकारे बोधिजले ॥ तेसें अमूर्त मूर्ति
 म्या विस्तारले ॥ त्रैलोक्य जाणें ॥ १७ ॥ महदादि देहातें ॥ इये अशे बेही फूतें ॥ पें माझा वायं
 बिंबतें ॥ जैसें जळी फेना ॥ १८ ॥ परितया फेना अंतया हातां ॥ जे विजळन दिसे पांडसुना ॥
 नातरि स्वप्नीची अनेकता ॥ चेथिलियां नोहिजे ॥ १९ ॥ तैसां जे फूतें माझा वायं ॥ बिंबतें तया

॥ गीता ॥
॥ ६ ॥

माजिमीनाहं॥ यियाची उपपत्ति तुज पाहं॥ सांगीत लिया भागं॥ ७०॥ म्हणोनि बोळि
 लयां बोलाचा अतिसो॥ नकी जेयया लागि हे अंसो॥ परि मज आंत पैसो॥ दिवी तुसी॥ ७१॥
 नचम त्छानि फत्तानि पश्य मे योगमैश्वरी॥ फत्त फत्त च फत्त रच्छाममात्मा फत्त पावनः॥
 ॥ ५ ॥ टिका ॥ ॥ ॥ आमचा प्रकृति पैली कडील सावो॥ जरि कल्पने विण लागसि पाहो॥ तरि मज
 माजि फत्ते हे वावो॥ जें सर्वमी म्हणोनि॥ ७२॥ येहवी संकलयाचिये सांज वेळे॥ नावे कश्चि मि
 रे जति बुद्धिचे डोळे॥ म्हणोनि अखंडित चि परि झां वळे॥ फत्तिं भिन्न ऐसें दिसे॥ ७३॥
 तेचि संकलयाची सांज जे लोपे॥ ते अखंडित चि व्याहे स्वरूपे॥ जैसें इंका जातर वेहो लोपे॥
 सापपणामाळेचे॥ ७४॥ येहवी तहं पुयि आंत स्वयंसा॥ काय घडेयांगा उगेयांचे निघति
 कोसा॥ परिते कुलाळमतीचे गप्पी॥ उमटलेकीं॥ ७५॥ नागरिसागरीचा पाणी॥ कायतरंगा
 चिया अहाती खाणी॥ ते अवांतर करणी॥ वारेयाची नोहे॥ ७६॥ पाहेपांका पुसाचा पोटी॥
 कायकापडची होती पेटी॥ तो वेढितया चिया दिवी॥ कापडचि जाली॥ ७७॥ जहं सोनें

॥ अध्या ॥
॥ २ ॥

॥ १४० ॥

॥ ६ ॥

लेणें हो उनिघडे ॥ तहं तयाचें सोनेपणान मोडे ॥ येर अर्जकार हें वरचिलेकडे ॥ लेतेया
 चेनिभावे ॥ ७८ ॥ सांगपां पाडिसांदांची प्रस्योत्तरे ॥ कां पारिसां हान जें आविस्करें ॥ तें आपु
 लें चिकीसाचो करें ॥ तेथे चिहोतें ॥ ७९ ॥ तैसें निर्मळ माझा स्वरूपी ॥ जो फूत पावना आनोपी ॥
 तयासि तयाचा चिसंकल्पी ॥ भूतासास असा ॥ ८० ॥ तेचि कल्पिती प्रकृतिपुरे ॥ आणि फूता
 भास आधां चिसरे ॥ मग स्वरूप उदयेक सरें ॥ निखिल मासें ॥ ८१ ॥ हे असा आंगी फूलि
 यां फवंडी ॥ जैसीं सोवतां दिसती आरडी दरडी ॥ तैसी आपुळिया कल्पना अखंडी ॥ ग
 मती फूतें ॥ ८२ ॥ तेचि कल्पिती कल्पना सांडुनि पाहं ॥ तरि मी फूतिं किं फूतें माझा वायं ॥
 हें स्वप्नी हें परिनाहं ॥ कल्प्या वया जागे ॥ ८३ ॥ आतां मी येक फूतातें धरिता ॥ अथवा फू
 तां माजि असता ॥ ययास कल्प सन्निपाता ॥ आंतुळ बोलया ॥ ८४ ॥ म्हणौनि परियेसीं गा
 प्रियोत्तमा ॥ यापरी मी विश्वेंसीं विश्वात्मा ॥ जो यया लटिकिया फूतग्रामा ॥ भाव्यसदा ॥ ८५ ॥
 रश्मिचे नि आधावे जैसीं नाहं तें चि मग जळ असासे ॥ मासा वायं फूतजात तैसें ॥

आणि मातेचि सावी ॥ ८६ ॥ मीं इये परीचा फस्त सावन ॥ परिसर्व फस्तेंसीं अफिना जेसी प्रसा
 आणि सावु ॥ येकचिते ॥ ८७ ॥ हा आमुचा ऐश्वर्ययोग ॥ तुवां देखि लासिगाचांग ॥ आर्तां
 घें येथे कांही लाग ॥ फस्त फेदाचा असे ॥ ८८ ॥ यथा लागि मज पासो नि फस्तें ॥ आने नो हेत
 हें निरुते ॥ आणि फस्तें बेगळ्या मावें ॥ कांहीचि न मनी हो ॥ ८९ ॥ यथा काशः स्थितो नित्यं
 वायुः सर्वत्र गोमहान् ॥ तथा सर्वाणि फस्तानि मत्स्थानीत्यपधारय ॥ ९० ॥ टिका ॥
 पैंगारागान जे बटे जेसे ॥ पवन रागनी तेवढा तसाचि असे ॥ सहजे जे डालवल्यां वेगळा दिसे ॥
 रेहवीं रागाने तें तो ॥ ९० ॥ तैसें फस्त जात मासावायी ॥ कल्पिजे तरि असासे कांही ॥ निर्विक
 अं मरानांही ॥ तेथे मीं चि अघवा ॥ ९१ ॥ म्हणोनि नांहीं आणि असे ॥ हें कल्पनेचे निसो
 रसे ॥ जे कल्पना लोपीं संत्रो ॥ आणि कल्पनेसे वेहोये ॥ ९२ ॥ तेचि कल्पितें मुदळ जाये ॥
 तें के असे नांहीं हे अहें ॥ म्हणोनि पुढति पुढती तुपाहे ॥ ऐश्वर्ययोग हा ॥ ९३ ॥ ऐसी ये प्र
 तीति बोध सागरी ॥ तुं आपण पर्या कळुळयेक करी ॥ मग येहवीं पहासी तव चनाचरी ॥

तुं चिआहेसी ॥ ९४ ॥ ययाजाणाय्यांचाचेवो ॥ तुजआलानामहणतीदेवो ॥ तरिआतोहे
 तस्वप्रवावो ॥ जालें किंना ॥ ९५ ॥ तहंी पुढतीजहंी विपायें ॥ बुद्धिकल्पनेची सोपहानयो ॥
 तरिअक्षेदबोधतोजाये ॥ स्वप्नी पडिजे ॥ ९६ ॥ म्हणोनियेनिद्रचिवाटमोडे ॥ निरवळबोध
 चें चिआपणपेंघडे ॥ ऐसें वर्मआहे जें पुढें ॥ तें उंआती ॥ ९७ ॥ तरिधनुर्दराघेयी ॥ निकें
 अवधानदेयी बाधनंजया ॥ ऐं सर्व फूलांतें माया ॥ कसी हरीगा ॥ ९८ ॥ सर्व फूलांनिकोंते
 यप्रद्वर्तियांतिमांमिकां ॥ कल्पक्षये पुनस्तांनिकल्प्यादो विसृजाम्यहं ॥ ९९ ॥
 जियेनावकांप्रद्वर्तित ॥ जेदिधासांगीतली तुजप्रता ॥ येकीअएधाक्षेदव्यक्ती ॥ इजीजीवक
 वा ॥ १०० ॥ हाप्रद्वर्तितविषोअराधवा ॥ तुवामागांपरिसिखापांडवा ॥ म्हणोनिअसो कायसां
 धावा ॥ तहंी प्रद्वर्तितेहे ॥ १०० ॥ तरियियेमासियेप्रद्वर्तित ॥ महाकल्याचाअंतं ॥ सर्वफूत
 व्यक्ती ॥ ऐक्यासियेती ॥ १०१ ॥ ग्रीष्माचाअतिरसं ॥ सबीजेंतणेंजैसी ॥ मागुतिभुमीसी ॥
 सुळीनेंहोती ॥ १०२ ॥ कांबार्षि येदेंदें पिटे ॥ जेकां शारदियेचाअनुघाडुफिटे ॥ तेकीघन

॥ गीताज्ञा ॥
॥ ७ ॥

जात आटे ॥ गगनीचे गगनी ॥ ३ ॥ ना तरि आकाशाचिये रखां पो ॥ वायूनि दांत विलोपो ॥
 आणितरी गजात हावपो ॥ जळी जेवी ॥ ४ ॥ अथवा जागनि लिये वेळे ॥ स्वप्नमनिचे मनी
 विभावळे ॥ तैसे प्रहृत प्रहृतों मिल्हे ॥ कल्पक्षयों ॥ ५ ॥ मग कल्यादि पुढती ॥ मीचि स्वजां
 ऐसी वर्दती ॥ तरितिये विषयों निरुती ॥ उपपत्ति एक ॥ ६ ॥ श्लोक ॥ प्रहृतितं स्वामवष्टस्य
 विसृजामि पुनः पुनः ॥ पततग्राममिमं हस्तममवशी प्रहृते वशात् ॥ ८ ॥ टिका ॥
 तरि हेचि प्रहृतिकिरीटी ॥ मीसहजे स्वक्रिया आधिष्यं ॥ तेथें तंतु सामायपटं ॥ आणिवि
 नवणादिसो ॥ ७ ॥ मगतिये विनवणीचे निआधारे ॥ लाहानाचौकडीयापटलपरे ॥ तैसी
 पंचात्मक अकारे ॥ प्रहृतिचि होय ॥ ८ ॥ जैसं विनजणांचि नसंगी ॥ उधचि आटे जों लागे ॥
 तैसी प्रहृति आंगारिघे ॥ सृष्टिपणाचिया ॥ ९ ॥ बीजजळाची जवळी कलाहे ॥ आणितें
 चि शारबाप शारबा होय ॥ तैसे मज करणें आहे ॥ सुतांचे हे ॥ ११० ॥ अगोहं नगरराये केलें ॥
 यथा म्हणणे याकी रसाचपण आले ॥ परि निरुते पाहार्ता कायशिणले ॥ रायाचे हात ॥ ११ ॥

॥ १४२ ॥

॥ अघ्या ॥
॥ ११ ॥

॥ ७ ॥

आणि मी प्रकृति अधिष्ठिते कैसें ॥ जैसा स्वप्नी का जो असो ॥ मग तो चि प्रवेशो ॥ जागृति
 द्वेषो ॥ १२ ॥ तरि स्वप्नौ नि जागृति येतां ॥ काय पाय डुरवति पांडु सुता ॥ किं जागृती माजि
 असती ॥ प्रवास होय ॥ ११७ ॥ यथा आघवेया चा अग्नि प्रावो कायी ॥ जे ये फलत सृष्टी चे का
 हं ॥ मज ये कहि करणें नाहं ॥ ऐसा अर्थ ॥ ११८ ॥ जैसी रायें अधिष्ठिली प्रजा ॥ व्यापारे आ
 पुढालिया काजा ॥ तैसा प्रकृति संगमा झा ॥ ये र करणें ते इयेचें ॥ ११९ ॥ पाहे पां पूर्ण चंद्रा
 चिये पेटो ॥ समुद्रा भरतें अपार दाटी ॥ तेशें चंद्रासि काय किरीटी ॥ उपरवा पडिला ॥ १२० ॥
 जउपरी जवळी का ॥ लोह चैलैल तरि चालो का ॥ कोण शिणु फत्राम का ॥ सन्निधानाचा ॥ १२१ ॥
 किं बहु नायिया परी ॥ मी निज प्रकृतीतें अंगी कारी ॥ आणि फलत सृष्टी ये कसरी ॥ पस
 रों लगे ॥ १२२ ॥ जेहां फलत ग्राम आघवा ॥ असे प्रकृती आधीन पां उवा ॥ जैसी बीजा चिया वे
 लपालवा ॥ समर्थ सुमी ॥ १२३ ॥ ना तरि बाल्या दि का वयसा ॥ गोसा वी देह संयोग जैसा
 अथवा घना वळी आकाशा ॥ वार्षि ये जेवी ॥ १२४ ॥ कां स्वप्नासि कारण निद्रा ॥ तैसी प्र

गीतासा
॥८॥

स्तिहे नरेद्रा ययां अशेषां हं फलत समुद्रा ॥ गोसा विंशतिगा ॥ २१ ॥ स्तुतावरा आणितं ग
मां ॥ स्तुत्वा अथवा स्तुत्वा ॥ हे बहू असो फलत ग्रामा ॥ प्रकृती चि मूळ ॥ २२ ॥ म्हणोनि
भूते हान स्तुतावं ॥ कां स्तुतीला प्रतिपादावं ॥ इयं करणी नयेती चि आघवी ॥ आमु
चिया आंगा ॥ २३ ॥ जळी चंद्रिका चिया पसरती वळी ॥ तेवाटी चंद्रे जे विना हं केली ॥
ते विमाते पावोनि वेलं ॥ दुरा कर्म ॥ २४ ॥ नचि माता नि कर्माणि नि बध्नीति धनं जय ॥
उदासीन बदासीन मसक्त तेषु कर्मसु ॥ १ ॥ टका ॥ ० ॥ आणितु ट लियो सिंधुजळीचा
लोटा ॥ नशके धनं सेंधवाचा घाटा ॥ तिसकळ कर्मां चि सेवटा ॥ मां काय बाधिते माते ॥
॥ २५ ॥ धूम्र रज्ज्वी पिंजरी ॥ वाजत यावान योत हो करी ॥ जरि सूर्य बिंबामा सारी ॥
आंधारे दिघो ॥ २६ ॥ हे असो पर्वता चिये उदरिचें ॥ पर्जन्य धारं जे विनरेवांचे ॥ ते विक
रि जात प्रकृतीचें ॥ बल गोमजा ॥ २७ ॥ येचुं चिये प्रकृति विकारी ॥ येक मं चि आहं अ

॥१४३॥

अध्या०
॥१४३॥

व धारं॥ परि उदासिनांपरी॥ करी ना कर वीं॥ १२०॥ दीपवेविला परिवरी॥ कवणातेंनि
 येमिना निवारी॥ आणिकवणी व्यापारी॥ राहाटतां हिनेणे॥ २९॥ तेजे साकां साक्षि फूत॥
 गृह व्यापार प्रवृत्तिरहित॥ तेसामी फूत कमी अनासक्त॥ फूतं वसें॥ १३०॥ हाये कधि
 अमि प्राबो पुढती पुढती॥ कायसांगो बहू उपपत्ति॥ यथेये किहेळा सुभद्रापती॥ ये तुले
 जाणया॥ ३१॥ जे स्यालो कचे स्यास मस्त॥ निमित्त मात्र कां सविता॥ तेसा जग प्रसवां मीं पां
 उस्तुता हेतु होये॥ ३२॥ श्लोक॥ मया ध्येय प्रकृति स्तयते स चराचरं॥ हेतुना नेन
 कौतेय जग द्वि परिवर्तते॥ १०॥ टिका॥ कां जें म्यां अधिष्ठितियां प्रकृती॥ होत अहात
 चराचरा चिया संकृति॥ म्हणे निमी हेतु हे उपपत्ती॥ घडेयया॥ ३३॥ आतां येणं धि उ
 जिये डें निरुते॥ निहाळीं पां ऐश्वर्य योगातें॥ जे माझा वायं सुतें॥ परि सुतीं मीं नसें॥ ३४॥
 अथ वा सुते माझा वायं॥ आणि मीं फूतां माजि नाहं॥ इया खुणा आंतुका हं॥ लुके सि
 नाकीं॥ ३५॥ हे सर्व आमचे गुढ॥ परि दाविलें गा तुज उघड॥ तरि आतां इंद्रियां देउनि

गीताज्ञा
॥९॥

कवाड ॥ हृदयों शोरी ॥ ३६ ॥ हाडें राजवंनये हाता ॥ तव मासें साचो कारपण पार्था ॥ नस
पडे गास वेश्या ॥ जे विपुसों कणु ॥ ३७ ॥ ये रुवी अनुमानाचे निपैसों ॥ आवडे कीरकळें
ऐसें ॥ परि मग जळचिनि वोल्लासों ॥ काही सुयिति मे ॥ ३८ ॥ जैसें जाळ जळी पांगि
लें ॥ तेथें प्रतिबिंब दिसे आंतु उलें ॥ मग थडिये काढुनि झाडिलें ॥ तेकी बिंबकें सांघों ॥ ३९ ॥
तेसें बोलवरि वाचा बळें ॥ वायां चि झांकति प्रतीतीचे डोळे ॥ मग साचो कारिया बोधा
वेळे ॥ आंशिना होये ॥ १४ ॥ किंबहुना सगळ्या ॥ आणि साचें चाड जरि आंशी मि
यें ॥ तरि तुम्हें ॥ उपपत्ति दया ॥ जतन कर ॥ ४१ ॥ श्लोक ॥ अवजानति मां मूढा मानु
षी तनुमाश्रितं ॥ परं सावमजानती मम भक्तमहेश्वरं ॥ ११ ॥ टिका ॥ ये रुवी वेध
लियां दिठिकवळें ॥ ते चंद्रमयातें म्हणे हे पिवळें ॥ ते विमाश्यास्वरूपी निर्मळें ॥ देखती
दोष ॥ ४२ ॥ ना तरि ज्वरे विटाळले मुरव ॥ तें दुधातें म्हणे हे कडविरव ॥ ते विप्रमानुषा
मानुष ॥ मानिती मातें ॥ ४३ ॥ म्हणे निपुडती पुडती धनंजया ॥ संपों विसंबसी होयया

॥१४४॥

अध्या०
॥९॥

॥९॥

अग्निप्राया ॥ जें ये रिखूळ दृष्टी वाया ॥ जायि जेलगा ॥ ४४ ॥ पैं खूळ दृष्टी देखिजे मा
 तों ॥ तें चिन देखणें जाणनिरुते ॥ जैसैं स्वप्नीचे निअमते ॥ अमरनो हिजे ॥ ४५ ॥ येरुवें
 खूळ दृष्टी मूढ ॥ माते जाणती कीरदुद ॥ परितें जाणणें चिजाणणें याआड ॥ रिघोनि
 गके ॥ ४६ ॥ जैसा नक्षत्रांचिया अकारसा ॥ साटीघात जालात याहसा ॥ माजिन बुद्धि
 चिया आत्रा ॥ निघो नियां ॥ ४७ ॥ सांगें गंगा इया बुद्धि मगजळ ॥ टाकूनि अलियाचें
 कवण फळ ॥ किंसुनतन म्हणो निबा मुळ ॥ साविली करी ॥ ४८ ॥ हारनीळ याचा दू
 सदा ॥ इया बुद्धि हा तुघांपे विखावा ॥ कांनले म्हणो निगादा ॥ वेचिजती ॥ ४९ ॥ अथवा
 निधान हें प्रकटलें ॥ म्हणो निरवदिनागार रवाळे सरिलें ॥ कांसा उळी नेणातां घातलें ॥
 कुहांसि हें ॥ १९० ॥ तेविमी म्हणो निप्रपंची ॥ जिहां बुडी दिघली दमतनि अथवाची ॥
 तिहां चंद्रासाटी जळिची ॥ जेविप्रतिमा धरिली ॥ १९१ ॥ तेसा दमतनि अथवा वायांगेला
 जैसा कोणही येक कांजी प्याळा ॥ मग परिणाम पाहोळताला ॥ अमृताचा ॥ १९२ ॥ तेसा

॥ गीता ० ॥
॥ १० ॥

स्वच्छाकारी नाशिवर्ते ॥ सर वसा बांधो निचिते ॥ पाहाती मज अविनाशाते ॥ तरि
 केंचो दिसे ॥ ५३ ॥ कायपश्चिम समुद्राच्या तटा ॥ निघिजता हे पूर्वि ॥ लियावाटा
 किंकोडा कांडिता सुभटा ॥ कणुआंतुडे ॥ ५४ ॥ तैसे विकार ते हे स्वच्छ ॥ जाणात लियं
 मी जाणवत से के वळ ॥ काय फे नपितां जळ ॥ से विलें होये ॥ ५५ ॥ म्हणोनि मोहाव
 ले निमनोधर्मे ॥ हे मी वि म्हणोनि संधर्मे ॥ मग येथिचीं जीं जन्म कर्मे ॥ तियें मज कि
 म्हणाती ॥ ५६ ॥ येतुले निमज अनामाना मज अक्रियासि कर्म ॥ विदेहा देह धर्म ॥
 आरोपिता ॥ ५७ ॥ मज आकार शून्या आकार ॥ निरुपाधिका उपचार ॥ विधि विव
 र्जिता व्यवहार ॥ आचारादिक ॥ ५८ ॥ मज वर्णही ना वर्ण ॥ गुणातीतासि गुण ॥ मज
 अचरणाचरण ॥ अपाणिप्रयां पाणि ॥ ५९ ॥ मज अप्रमेयामान ॥ सर्वगता रूढान ॥
 जैसें सेजे माजि निधन ॥ निदेहा देखे ॥ १६० ॥ तैसें वि अश्रवणा श्रोत्र ॥ मज अचक्षु
 षानेत्र ॥ अगोत्रागोत्र ॥ अरूपा रूप ॥ ६१ ॥ मज अयक्ता यक्ती ॥ अनात्ता आर्त्ति ॥

॥ १४५ ॥

॥ अख्या ० ॥

॥ ११ ॥

मूळ प्रत पाहण्यासाठी संपर्क

इतिहासाचार्य वि.का. राजवाडे संशोधन मंडळ, धुळे
राजवाडे पथ, गल्ली नं. १, धुळे-४२४००१ (महाराष्ट्र)
दूरध्वनी क्रमांक (०२५६२) २३३८४८
Email ID : rajwademandaldhule@gmail.com